

Η θεαματική μετατόπιση ενός πολιτικού αποστάτη από την αντικαπιταλιστική αριστερά ως την αγκαλιά του μνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ και τον άκρατο παραγοντισμό. Ή αλλιώς, η «λογική» του κατήφορου είναι ο πάτος...

Των **Πάνου Κοσμά - Βασίλη Παπακώστα**

Πέντε χρόνια πριν, τέτοια περίοδο, στη Ν. Φιλαδέλφεια ο Άρης Βασιλόπουλος κατέβαινε υποψήφιος δήμαρχος, επικεφαλής δημοτικής παράταξης της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, προερχόμενος ο ίδιος από συλλογικότητα της επαναστατικής αριστεράς. Από τότε «έτρεξε πολύ νερό κάτω από τη γέφυρα», ώστε σήμερα ο Άρης Βασιλόπουλος να έχει προσχωρήσει ανερυθρίαστα στη λογική της ατομικής καριέρας και στις πρακτικές της αγοράς και του παραγοντισμού. Με τα αριστερά στελέχη της παράταξής του να αποχωρούν μαζικά και με ατράνταχτες «αποδείξεις» προσχώρησης στην πολιτική του, ο Άρης Βασιλόπουλος εντυπωσίασε τόσο πολύ τους σκάουτερ του ΣΥΡΙΖΑ ώστε έγινε η επίσημη επιλογή του στις εκλογές της 26ης Μαΐου. Πρόκειται για μια τυπική ιστορία πολιτικής αποστασίας, και μάλιστα από τις πιο ευτελείς που γνωρίζουμε. Για την οποία, ωστόσο, οι υπογράφωντες αυτό το κείμενο -και πολλοί/ές άλλοι/ες που συμμερίζονται όσα γράφονται εδώ- αισθάνονται ότι έχουν το καθήκον να μιλήσουν δημόσια. Για το ίδιο το γεγονός, για τα πολιτικά διδάγματα που εξάγονται, για τις δικές τους ευθύνες.

.....

Την απόφαση να προταθεί ως υποψήφιος ο Άρης Βασιλόπουλος, πήρε μέσα από τις συλλογικές της διαδικασίες η πολιτική οργάνωση ΚΟΚΚΙΝΟ, συλλογικότητα της επαναστατικής αριστεράς. Οι υπογράφωντες αυτό το κείμενο ήταν μέλη της και μέλη του κεντρικού της οργάνου.

Υποστηρίξαμε τότε με πάθος το σχέδιο μιας πολιτικής παρέμβασης στη Ν. Φιλαδέλφεια στο οποίο μεταξύ μας δώσαμε τον κάπως επικό χαρακτηρισμό «πείραμα της Φιλαδέλφειας». Σε τι συνίστατο αυτό; Στο να δοθεί η μάχη των δημοτικών εκλογών με επικεφαλής στέλεχος της επαναστατικής αριστεράς -και μάλιστα με σοβαρή την πιθανότητα κατάληψης της δημαρχίας-, ώστε να υπάρξει ένα άλλο, αντικαπιταλιστικό «υπόδειγμα» παρέμβασης και πολιτικής στην τοπική αυτοδιοίκηση. Δεν είχαμε αυταπάτες, ούτε εμείς ούτε ο Άρης Βασιλόπουλος: το πολιτικό μας σχέδιο ήταν αναπόφευκτα συγκρουσιακό. Γνωρίζαμε ότι η τοπική αυτοδιοίκηση μόνο «αυτοδιοίκηση» δεν είναι. Ότι αποτελεί τοπικό και περιφερειακό γρανάζι του κράτους. Ότι όχι μόνο το ασφυκτικό μνημονιακό πλαίσιο, αλλά επίσης το πλαίσιο καταναγκασμών της Ε.Ε. και της νεοφιλελεύθερης «κανονικότητας» γενικότερα, δεν άφηναν κανένα περιθώριο για αυταπάτες περί «ριζοσπαστικής» διαχείρισης της δημοτικής εξουσίας υπέρ των εργαζόμενων τάξεων. Ότι μια δημοτική αρχή αποφασισμένη να υλοποιήσει ένα τέτοιο σχέδιο θα κινούνταν αναγκαστικά στα όρια ή και πέρα από τα όρια της μνημονιακής και νεοφιλελεύθερης «νομιμότητας». Ότι όχι απλώς θα ήταν αναγκασμένη να δώσει μάχες ενάντια σε αυτή τη «νομιμότητα», αλλά θα έπρεπε να την παραβεί ανοιχτά και δημόσια, έτοιμη για κάθε ενδεχόμενο: να καθαιρεθεί ή και να παραιτηθεί αρνούμενη να συμμορφωθεί με αυτήν.

Είχαμε πλήρη συνείδηση ότι η υλοποίηση ενός τέτοιου σχεδίου απαιτούσε εξαιρετική πολιτική αντοχή και «μέταλλο». Ότι θα δεχόμασταν, όσοι καλούμαστε να υλοποιήσουμε ένα τέτοιο σχέδιο αλλά ακόμη περισσότερο ο επικεφαλής της προσπάθειας Άρης Βασιλόπουλος, τρομακτικές πιέσεις.

Γνωρίζαμε επίσης ότι η σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ θα μας έφερνε αντιμέτωπους με μεγάλα προβλήματα. Όχι καθαυτό το γεγονός ότι το ΚΟΚΚΙΝΟ ήταν συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ, κάτι για το οποίο είχαμε πάρει τις καθαρές μας αποφάσεις να μη μας εκτρέψει για κανένα λόγο και στο όνομα κανενός κόστους από το πολιτικό μας σχέδιο, αλλά το γεγονός ότι η παράταξη της οποίας τέθηκε επικεφαλής ο Άρης Βασιλόπουλος συγκροτήθηκε βασικά από δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ – με ισχυρή πάντως την παρουσία αριστερών και αντικαπιταλιστικών τάσεων. Το γεγονός ότι στη Νέα Φιλαδέλφεια υπήρχε μια σπάνια εκδοχή αριστερού/αντικαπιταλιστικού συσχετισμού μέσα και στον ΣΥΡΙΖΑ ήταν ένα πλεονέκτημα, που ωστόσο γνωρίζαμε ότι δεν θα μας προφύλασσε από το να εκδηλωθούν με ένταση αυτά τα προβλήματα.

Υπ' αυτούς τους όρους, το «πείραμα της Φιλαδέλφειας» όπως το είχαμε σχεδιάσει (και ως εκεί που μπορούσαμε να το σχεδιάσουμε), είχε πράγματι το χαρακτήρα μιας πολιτικής αποκοτιάς και πιθανότατα μια υπερβολική δόση βολонταρισμού. Μια μικρή οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς αποφάσιζε να βγάλει γλώσσα σε υπέρτερους και με μακροχρόνια πείρα μηχανισμούς της τοπικής εξουσίας, της κεντρικής πολιτικής σκηνής και της επιχειρηματικότητας. Η πορεία των εξελίξεων το επιβεβαίωσε. Ο συνολικός συσχετισμός δύναμης έκανε υποχρεωτικό να «πεταχτούμε έξω» από το «παιχνίδι», με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αργά ή γρήγορα. Ωστόσο, αυτό από μόνο του δεν θα ακύρωνε τη σημασία ούτε το μήνυμα του «πειράματος». Εξάλλου, όταν τα σχεδιάζαμε όλα αυτά (φθινόπωρο του 2013 με αρχές του 2014) ήταν ακόμη ανοιχτή η κατεύθυνση των γενικών πολιτικών εξελίξεων – και γνωρίζαμε ότι ο γενικός συσχετισμός δύναμης θα απέβαινε καθοριστικός και για το πολιτικό μας εγχείρημα στη Ν. Φιλαδέλφεια.

Αναλάβαμε λοιπόν το ρίσκο να μπούμε σε μια μάχη που έμοιαζε και ήταν άνιση. Έχοντας ακλόνητη πεποίθηση ότι η επαναστατική αριστερά μπαίνει στις μάχες και φτάνει μέχρι εκεί που μπορεί, επενδύοντας στο δυναμικό και άδηλο στοιχείο της ταξικής πάλης και των συσχετισμών δύναμης – με πλήρη συνείδηση ότι αυτό έχει ασφαλώς και μεγάλα ρίσκα.

Φυσικά, δεν θα μπορούσαμε καν να διανοηθούμε ένα τέτοιο «πείραμα» αν ο κόσμος της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στην περιοχή δεν μας έσπρωχνε και δεν μας στήριζε στο να αναλάβουμε την πολιτική ευθύνη. Η αριστερή δυναμική ήταν τόσο ώριμη, ώστε η άρνηση να μπούμε επικεφαλής θα ισοδυναμούσε -και θα εκλαμβανόταν- με φυγομαχία, και μάλιστα με διαλυτικά αποτελέσματα.

Όταν ξεκίνησε η αποστασία

Μπήκαμε λοιπόν στη μάχη αναλαμβάνοντας όλα τα ρίσκα και τους κινδύνους της, βέβαιοι για ένα πράγμα: ότι θα ήμασταν καθαροί και ανυποχώρητοι στους στόχους μας, φτάνοντας μέχρις εκεί που ο τοπικός και ο συνολικός συσχετισμός δύναμης θα επέτρεπε αλλά κρατώντας τις «σημαίες» μας ακηλίδωτες. Βρεθήκαμε όμως από την πρώτη στιγμή στη δεινή θέση να παλεύουμε όχι απλώς ενάντια στις ποικίλες δυνάμεις του αστικού/μνημονιακού συστήματος και του Συριζικού ρεφορμισμού, αλλά και ενάντια... στον υποψήφιο και στη συνέχεια δήμαρχο που με απόφαση της οργάνωσής μας είχαμε ορίσει: τον Άρη Βασιλόπουλο!

Η πολιτική αποστασία του Άρη Βασιλόπουλου δεν είναι λιγότερο ντροπιαστική από την πολιτική προδοσία του Τσίπρα και του ΣΥΡΙΖΑ τον Ιούλιο του 2015. Έχει μάλιστα μεγάλες και απροσδόκητες αναλογίες με αυτήν όσον αφορά τα στοιχεία της πολιτικής παθογένειας που τη διακρίνουν.

Τα «συμπτώματα» άρχισαν να εκδηλώνονται από την πρώτη μέρα ύστερα από τον ορισμό του σε επικεφαλής της παράταξης και υποψήφιο δήμαρχο. Το «εγώ» και οι προσωπικές προοπτικές όχι μόνο βγήκαν στην επιφάνεια από πολύ νωρίς, αλλά γίνονταν μέρα με τη μέρα καθοριστικά. Με βάση το άλλοθι «είμαι υποψήφιος μιας παράταξης που στηρίζεται πολιτικά από τον ΣΥΡΙΖΑ», αυτονομήθηκε από την επόμενη κυριολεκτικά μέρα από το συλλογικό σχέδιο της οργάνωσής του και άρχισε να μιλά και να πράττει σαν ξεσκολισμένος ρεφορμιστής – συχνά μάλιστα ούτε καν αριστερός:

- Ανακάλυψε ξαφνικά τις αρετές της «μαζικής πολιτικής», που βεβαίως την ταύτισε με την πολιτική που

θα αύξαινε τις πιθανότητες της εκλογής του. Τα ριζοσπαστικά και αντικαπιταλιστικά στοιχεία του προγράμματος δεν είχαν βέβαια τέτοια χρησιμότητα και γι' αυτό άρχισαν να «στρογγυλεύονται» συστηματικά. Η σχέση «πρώτα παλεύουμε για το πρόγραμμά μας και για ένα αντικαπιταλιστικό υπόδειγμα πολιτικής και ύστερα -και στη βάση αυτή- μας ενδιαφέρει το εκλογικό "σκορ"» αντιστράφηκε: το πρόγραμμα έπρεπε να προσαρμοστεί έτσι ώστε να αυξάνει τις πιθανότητες της εκλογής – μια τυπικά ρεφορμιστική άποψη και στάση, μεταξύ άλλων λαθεμένη ακόμη και από την άποψη των εκλογικών σκοπιμοτήτων. Ανακάλυψε τη «μαζική απεύθυνση» σε μια γλώσσα και έναν πολιτικό λόγο με γενικούρες και εύπεπτα στερεότυπα – «τεχνοτροπίας» Συνασπισμού και σοσιαλδημοκρατίας.

- Άρχισε να οργανώνει το «επιτελείο» του αποξενώνοντας στελέχη που γνώριζε ότι όχι μόνο δεν θα επικροτούσαν μια τέτοια θεαματική αλλαγή ρότας αλλά θα αντιστέκονταν σε αυτήν – αρχίζοντας από στελέχη της ίδιας του της οργάνωσης! Προσεταιρίστηκε «κατάλληλους» ανθρώπους, από τον προσωπικό του κύκλο και από στελέχη της παράταξης που εκτιμούσε πως θα αναγνωρίσουν το απόλυτο «διευθυντικό» του δικαίωμα. Έφτιαξε συμμαχίες με στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και ανέπτυξε με ζήλο την προσωπική «μυστική διπλωματία». Έκανε τα πάντα ώστε να «χειραφετηθεί» από την οργάνωσή του (από την οποία ουσιαστικά αποχώρησε σε ελάχιστες βδομάδες) και από τον αντικαπιταλιστικό συσχετισμό που υπήρχε στη δημοτική παράταξη της οποίας τέθηκε επικεφαλής. Δεν ήταν εύκολο, γιατί αυτός ο συσχετισμός ήταν υπαρκτός και αρκετά ισχυρός – γι' αυτό και έγινε κατά φάσεις, με μπρος και πίσω και βέβαια μέσα από πολλές συγκρούσεις.

- Για όλα αυτά, επέλεξε -κατά περίπτωση ή και συστηματικά- τις κατάλληλες συμμαχίες μέσα στην παράταξη αλλά και τον ΣΥΡΙΖΑ. Στο πλαίσιο της συστηματικής μετατόπισης δεξιά, αναγκάστηκε να «ανεχτεί» και αριστερούς συντρόφους του, αλλά μόνο μέχρι να δημιουργήσει τους όρους ώστε να ξεφορτωθεί και αυτούς μέσα από μια αργόσυρτη διαδικασία.

Όλες αυτές οι τεχνικές «μαζικής πολιτικής» και προσωποπαγούς οργανωτικού ελέγχου έχουν ανατριχιαστικές αναλογίες με τις τεχνικές του Αλέξη Τσίπρα και της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ στην πορεία της δεξιάς στροφής και της αυτονόμησης της ηγεσίας από κάθε συλλογικό έλεγχο. Είναι φυσικό: οι ιδέες και πρακτικές αυτές δεν προέκυπταν από καμιά προηγούμενη πείρα ή παρακαταθήκη του ίδιου, της οργάνωσής του και του χώρου της επαναστατικής αριστεράς γενικότερα – πώς θα μπορούσε άλλωστε. Ούτε φυσικά ήταν προϊόν πολιτικής... υπνοπαιδείας ή θείας επιφώτισης. Ήταν απλώς πολιτικά δάνεια από το ρεφορμισμό. Ήταν απόφαση για αλλαγή πολιτικού στρατοπέδου. Και αυτή όμως δεν ήταν εντελώς ειλικρινής: βαθύτερα, η απόφαση ήταν για στροφή στον προσωπικό καριερισμό. Ο Άρης Βασιλόπουλος δεν αποφάσισε να προσχωρήσει σε κάποιο ρεφορμιστικό σύστημα ιδεών ή στο μηχανισμό ενός ρεφορμιστικού κόμματος, απλώς αποφάσισε να «λύσει τα σχοινιά» και να ανοιχτεί στο αρχιπέλαγος του προσωπικού καριερισμού. Δεν επρόκειτο λοιπόν για εκδήλωση ιδεολογικής και πολιτικής μετατόπισης, αλλά για εκδήλωση κυνισμού. Οι μετέπειτα εξελίξεις, ιδιαίτερα οι πλέον πρόσφατες, το αποδεικνύουν περίτρανα.

Η υπόθεση με το γήπεδο της ΑΕΚ

Η υπόθεση του γηπέδου της ΑΕΚ στη Ν. Φιλαδέλφεια αποτέλεσε μια εμβληματική μάχη για τη ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική αριστερά – εντός και εκτός ΣΥΡΙΖΑ. Η μάχη ενάντια σε επιχειρηματικά συμφέροντα που επιχειρούν να αλώσουν έναν δήμο και μια περιοχή όχι μόνο με τα μέσα της πολιτικής διαπλοκής, αλλά και με ωμή βία, η οποία έφτασε στην απαγόρευση έκφρασης κάθε διαφορετικής άποψης και κατέληξε στο κλείσιμο αυτοδιαχειριζόμενων χώρων της περιοχής όπως η Στρούγκα και η Λαϊκή Συνέλευση. Καθόλου τυχαία, αυτή η μάχη κεντριοποιήθηκε και έγινε μάχη αναφοράς για ολόκληρη την αντικαπιταλιστική αριστερά, αλλά και τμήματα του αναρχικού χώρου. Ήταν η εποχή που κορυφαίοι επιχειρηματίες, τυπικοί εκπρόσωποι της «μαύρης επιχειρηματικότητας», επιχειρούσαν την εξ εφόδου κατάληψη δημαρχιών για να προωθήσουν καλύτερα τις «δουλειές» τους: Μαρινάκης-Μώραλης στον Πειραιά, Μπέος στο Βόλο, Μελισσανίδης στη Ν. Φιλαδέλφεια. Ταυτόχρονα όμως ήταν και η εποχή κατά την οποία η ηγεσία Τσίπρα ανακάλυπτε τη σημασία της προσέγγισης με

αυτούς! Το περίφημο μυστικό ραντεβού της Δούρου με τον Μαρινάκη έγινε μεσούσης της προεκλογικής περιόδου των αυτοδιοικητικών εκλογών του 2014, αλλά αυτό ήταν μόνο η κορυφή του «παγόβουνου». Παρά τις θεωρητικοποιήσεις Δραγασάκη περί αντίθεσης μεταξύ «λευκής» και «μαύρης» επιχειρηματικότητας και ανάγκης ο ΣΥΡΙΖΑ να προσεταιριστεί την πρώτη, στην πράξη η «οικονομική διπλωματία» της ηγεσίας Τσίπρα εστίασε στη δεύτερη!

Στην πολιτική μάχη για το γήπεδο της ΑΕΚ (που δεν αφορούσε στην «ιδέα» του γηπέδου καθαυτή, αλλά στο ξεπούλημα δημόσιου χώρου, τη λεηλασία δημόσιου χρήματος και τη διάλυση μιας ολόκληρης γειτονιάς στο βωμό των επιχειρηματικών συμφερόντων μέσα από ένα όργιο πολιτικο-επιχειρηματικής διαπλοκής) η ηγεσία Τσίπρα είχε διαλέξει ήδη σύμμαχο: τον Μελισσανίδη.

Εγκλωβισμένος σε ένα αριστερό συσχετισμό που ήταν ακόμη πολύ νωρίς για να αποτινάξει, ο Άρης Βασιλόπουλος... εγκλωβίστηκε και εκών άκων έγινε σύμβολο αυτής της μάχης. Η πραγματικότητα όμως είναι πως όχι μόνο δεν ήταν ο ηγέτης της, αλλά αντίθετα έκανε ό,τι μπορούσε για να υπάρξει ο συμβιβασμός με τα επιχειρηματικά συμφέροντα που προωθούσε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Συμμετείχε γι' αυτό το σκοπό σε διαβουλεύσεις με εκπροσώπους των επιχειρηματικών συμφερόντων και στελέχη της ηγεσίας ΣΥΡΙΖΑ και έδωσε μάχες στη Γραμματεία του ΣΥΡΙΖΑ και στον τοπικό ΣΥΡΙΖΑ υπέρ σχεδίων «συμβιβασμού». Χάρη στον πρωταγωνιστικό ρόλο της οργάνωσής του (την οποία είχε ήδη εγκαταλείψει) και σε ένα ευρύτερο αριστερό συσχετισμό, δεν κατάφερε να τις κερδίσει. Ο Άρης Βασιλόπουλος «χειραφετήθηκε» οριστικά από αυτόν το «βραχνά» μόνο ύστερα από τη μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ και αφού η κυβέρνηση και η Περιφέρεια διασφάλισαν με φωτογραφικές νομοθετικές ρυθμίσεις τη νομιμοποίηση της κατασκευής του γηπέδου.

Η πολιτική στο δήμο

Όσον αφορά την πολιτική στο δήμο, αυτή σε συμβολικό επίπεδο είχε προδιαγραφεί ήδη από το βράδυ της εκλογικής νίκης του 2014, όταν άνθρωποι του νεοεκλεγέντος δημάρχου αλλά και ο ίδιος προσωπικά «απαγόρευαν» σε στελέχη της οργάνωσής του και της Αριστεράς να πανηγυρίζουν με τις κόκκινες σημαίες – ήταν από τότε σίγουρο ότι ο Άρης Βασιλόπουλος δεν θα γινόταν ένας δήμαρχος που θα τιμούσε την Αριστερά.

Η επιτομή της αντίληψής του ήταν σαφής και απλή: μέσα στο υπάρχον πλαίσιο καταναγκασμών, η Αριστερά μόνο «χρηστή διαχείριση» μπορεί να κάνει – και να καταγράψει έτσι με τις συστημικές δυνάμεις μια διαφορά «πολιτικού ήθους». Όταν μινιμάρεις τους πολιτικούς στόχους σε αυτόν, είναι βέβαιο πως ούτε αυτόν στο τέλος δεν θα υπηρετήσεις...

Όπως και έγινε, αφού υπό την ηγεσία του:

- Οι δημοκρατικές διαδικασίες στο εσωτερικό της παράταξης ουσιαστικά καταργήθηκαν και αντικαταστάθηκαν από ένα προσωποπαγές μοντέλο διοίκησης όπως αποδεικνύει και η επιστολή τής μέχρι πριν ένα χρόνο γραμματέως της παράταξης Βάλιας Ματσουκά.
- Παραχωρήθηκε σε ιδιώτες η ανάπλαση πλατειών του δήμου με το ποσό του 1,3 εκ. ευρώ ανοίγοντας διάπλατα την κερκόπορτα των ιδιωτικοποιήσεων στο χώρο των υπηρεσιών του δήμου, πράγμα που προκάλεσε την ανεξαρτητοποίηση του ενός εκ των υπογραφόντων το κείμενο που είναι δημοτικός σύμβουλος.
- Μέλη της διοίκησης παρενέβησαν σε βάρος των αριστερών παρατάξεων στις εκλογές του σωματείου των εργαζομένων του δήμου και υπέρ των «ανεξάρτητων» ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, όπως καταγγέλλεται από σχετική ανακοίνωση του ΔΣ του σωματείου.**(1)**
- Παραχωρήθηκε κατά παράβαση του προγράμματος της παράταξης σε ιδιωτική εκμετάλλευση το

Ηρώδειο πάρκο.

- Έμεινε ατιμώρητη επίθεση και χειροδικία προϊσταμένου εις βάρος του τότε προέδρου του σωματείου χάριν της «εύρυθμης» λειτουργίας των υπηρεσιών.
- Κατέβηκαν αντιμνημονιακά πανό αριστερής παράταξης του σωματείου για χάρη της... αισθητικής του χώρου.
- Υπήρξε συμμετοχή του σε εκδήλωση για τον «εθνάρχη» Ε. Βενιζέλο που προκάλεσε την πρώτη δημόσια διαφοροποίηση με έκδοση ανακοίνωσης του υπογράφοντος δημοτικού συμβούλου.
- Υιοθετήθηκαν οι ελαστικές σχέσεις εργασίας που επιβάλλει το μνημονιακό νομοθετικό πλαίσιο και οι επιλογές της κυβέρνησης και του κεφαλαίου χωρίς καμιά αντίσταση.
- Δεν υπήρξε καμιά αντίδραση από μέρους του στις επιθέσεις του τοπικού Τύπου εναντίον των εργαζομένων και του προέδρου του σωματείου.
- Η μάχη ενάντια στη διαπλοκή και το τοπικό κατεστημένο, που υποτίθεται ότι αποτελούσε σημαία της παράταξής του, όταν έφτασε η ώρα των αποδείξεων, ξεχάστηκε! Συγκεκριμένα, όταν έφτασε στο ακροατήριο υπόθεση στην οποία εμπλέκονταν αιρετοί της παλιάς διοίκησης για το ζήτημα μεγαλο-οφειλέτη του δήμου, ω του θαύματος, οι δικηγόροι του δήμου -νομική υπηρεσία και ιδιώτες- ξέχασαν να προσκομίσουν τα νομιμοποιητικά τους έγγραφα (!!!) με αποτέλεσμα να αποβληθούν από τη διαδικασία. Η κατάληξη πλέον ήταν δεδομένη...
- Ενώ πρώτη πράξη της διοίκησής του ήταν η αποβολή από το κυλικείο του νεκροταφείου μεγαλοοφειλέτη του δήμου, τελευταία πράξη ήταν η επανεγκατάστασή του με τρόπο που αφήνει -τουλάχιστον- πολλά ερωτηματικά.

Και ο κατάλογος δεν έχει τέλος...

Φυσικά, όταν τέτοια δείγματα πολιτικής περίσσεψαν, είναι προφανές ότι δείγματα αντικαπιταλιστικής πολιτικής, ακόμη και αριστερής αγωνιστικότητας, έλειψαν παντελώς...

Πέντε χρόνια μετά: η κατάντια

Είναι αλήθεια ότι ισχύει και στην πολιτική πως ο κατήφορος δεν έχει πάτο. Ο Άρης Βασιλόπουλος δεν κατάφερε να διαψεύσει τη λαϊκή θυμοσοφία... «Χειραφετημένος» από κάθε συλλογικό σχέδιο, έχοντας κερδίσει με διαρκή «πραξικοπήματα» και τετελεσμένα την αυτονόμησή του από τα συλλογικά όργανα της δημοτικής παράταξης και τον ευρύτερο αριστερό συσχετισμό που στήριξε την εκλογή του και στη συνέχεια και μέχρι σήμερα έδωσε σκληρές μάχες, απαλλαγμένος από τα αριστερά «βαρίδια», καριερίστας και κυνικός πλέον (αφού είχε αποξενωθεί από οποιαδήποτε άλλη πηγή έμπνευσης), εφάρμοσε τη γνωστή τακτική όλων των δημοτικών «αρχόντων» (βλαχοδημάρχων) όταν πλησιάζει η ώρα της επανεκλογής τους: «επένδυση» των ρευστών διαθεσίμων του δήμου σε έργα βιτρίνας της τελευταίας στιγμής με σκοπό την επανεκλογή του. Μέσα από αυτή τη διαδρομή, ξεπέρασε κάθε ηθική αναστολή. Στο τέλος, αναπόφευκτα, ο Άρης Βασιλόπουλος βρέθηκε εγκαλούμενος δημόσια από τους στενότερους συνεργάτες του και στυλοβάτες της παράταξης για ζητήματα ηθικής τάξης...

Όσον αφορά τη νέα του υποψηφιότητα για τις εκλογές του Μαΐου, ο ισχυρισμός του ότι είναι ανεξάρτητος που στηρίζεται από τον ΣΥΡΙΖΑ και... όποιον άλλο έχει την ευχαρίστηση, είναι απλώς αστείος και ανάξιος αντίκρουσης.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ - ΟΧΙ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΑΣ!

Οι μάχες που δόθηκαν στη δημοτική παράταξη και μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ, έμειναν σε μεγάλο βαθμό εσωτερικές. Έτσι, ο Άρης Βασιλόπουλος είναι ακόμη ευρύτερα γνωστός στο «λαό της Αριστεράς» σαν ο δήμαρχος που όρθωσε το ανάστημά απέναντι στον Μελισσανίδη. Η δημόσια τοποθέτησή μας λοιπόν υπακούει καταρχήν στην ανάγκη να πούμε ότι -δυστυχώς- ο Άρης Βασιλόπουλος δεν είναι κάποιος που δίνει μάχες για το «λαό της Αριστεράς» και τον κόσμο της εργασίας. Δεν είναι πλέον δικός μας. Είναι ένας καριερίστας χωρίς αρχές που -καθόλου τυχαία- απολαμβάνει τη στήριξη του μνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ. Έχουμε λοιπόν υποχρέωση, για όσα κάνει και εκπροσωπεί πλέον, να διακηρύξουμε: ΟΧΙ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ – ΟΧΙ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΑΣ!

Διδάγματα και αυτοκριτική

Στο πέρασμα των δεκαετιών και πριν από τον Άρη Βασιλόπουλο, πολλές «καλές ψυχές» και στελέχη της Αριστεράς ναυάγησαν και «κατάντησαν» με ανάλογο ή και χειρότερο τρόπο. Με αυτή την έννοια, η πολιτική αποστασία και η πολιτική «κατάντια» του Άρη Βασιλόπουλου δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο, όταν -για να μιλήσουμε με ένα τωρινό παράδειγμα- ο Τάκης Θεοδωρικάκος είναι ο στρατηγικός αναλυτής του Μητσοτάκη. Θα ήταν όμως φτηνή πολιτική υπεκφυγή εκ μέρους μας να αναζητήσουμε άλλοθι σε ένα τέτοιο γενικόλογό αφορισμό. Για την επαναστατική αριστερά είναι όχι μόνο ζήτημα πολιτικής ευθύνης και ήθους αλλά και υπαρξιακή ανάγκη η εξαγωγή συμπερασμάτων και η αυτοκριτική – για να διορθωνόμαστε και να μην ξανακάνουμε τα ίδια λάθη. Θα τελειώσουμε λοιπόν ακριβώς έτσι.

Είναι φανερό ότι μια τέτοια ακαριαία και θεαματική «χειραφέτηση» από την πολιτική συλλογικότητα που τον όρισε επικεφαλής ενός τέτοιου εγχειρήματος, δεν ήταν παρά η αποκάλυψη ενός πολιτικού «χαρακτήρα» και μιας στράτευσης στην επαναστατική αριστερά που ήταν επιδερμική και «τελετουργική». Δυστυχώς, για το χαρακτήρα της πολιτικής στράτευσης όλων μας δεν είναι ασφαλή τεκμήρια η μακροχρόνια παραμονή στις οργανώσεις μας ούτε το ταλέντο να αποστηθίζεις πολιτικές και θεωρητικές θέσεις. Όλα αυτά χωρίς πραγματικό «μέταλλο», χωρίς σταθερότητα και πραγματική αφοσίωση στην υπόθεση και -κυρίως- χωρίς το τεκμήριο πραγματικών δοκιμασιών στη ζωή και την ταξική πάλη, υπάρχει ο κίνδυνος τη στιγμή μιας πραγματικής δοκιμασίας να αποδειχτούν άνευ σημασίας. Δυστυχώς ο Άρης Βασιλόπουλος μας θύμισε με σοκαριστικό τρόπο αυτές τις αλήθειες. Έχουμε λοιπόν τεράστιες ευθύνες, όχι βέβαια για τις πράξεις του Άρη Βασιλόπουλου, αλλά για το γεγονός ότι τόσο επιπόλαιο, χωρίς να το βασανίσουμε και χωρίς «εγγυήσεις», τον επιλέξαμε ως επικεφαλής.

Σε ένα οριακά βολонταριστικό εγχείρημα όπως αυτό που αναλάβαμε το 2014, ήταν τα «κότσια» και η πολιτική αφοσίωση του επικεφαλής που θα έπρεπε να είναι εγγύηση ενάντια στις αρνητικές διακυμάνσεις του συσχετισμού δύναμης. Έχοντας λαθέψει τόσο θεαματικά και τραγικά ταυτόχρονα σε αυτό, φτάσαμε στο αντίθετο: να προσπαθούμε μέσω του αριστερού συσχετισμού δύναμης να βάλουμε φρένο στη διαρκή και συστηματική δεξιά διολίσθηση του επικεφαλής.

Γενικότερα, ωστόσο, η ταχύτητα και η ευκολία με την οποία ο Άρης Βασιλόπουλος υλοποίησε την πολιτική του αποστασία είναι δείκτης αδυναμίας της τότε οργάνωσής μας – σε παλιότερες εποχές, με άλλους «δείκτες» σφυρηλάτησης των στελεχών της επαναστατικής αριστεράς, κάτι τέτοιο είτε θα ήταν αδιανόητο είτε θα επέφερε μεγάλα κόστη στον αποστάτη. Το συμπέρασμα είναι πως πρέπει να έχουμε πάντα συνείδηση ότι καθώς έχουμε απομακρυνθεί σχεδόν μισό αιώνα από την τελευταία επαναστατική απόπειρα στην Ευρώπη, η επαναστατική αριστερά έχει σε μεγάλο βαθμό απομακρυνθεί από δοκιμασίες της ταξικής πάλης και βιώματα που τη σφυρηλατούσαν πραγματικά ως τέτοια. Είναι πλέον πολύ περισσότερο απ' όσο θα θέλαμε «επαναστατική αριστερά στα λόγια», επειδή το διακηρύσσει και σε συνθήκες που δεν έχει τη δυνατότητα να το «αποδείξει». Το δεύτερο λοιπόν δίδαγμα είναι πως, δεδομένων των προηγούμενων, πρέπει να «μετράμε» διπλά και τριπλά τις προϋποθέσεις για να αναλάβουμε πολιτικά εγχειρήματα δύσκολα και ακόμη περισσότερο «οριακά» (με την έννοια που το ορίσαμε στην αρχή του κειμένου) όπως αυτό που αναλάβαμε εμείς το 2014.

-Αυτά όμως είναι διδάγματα για όσους/ες συνεχίζουν από το ίδιο μετερίζι και δεν μεταλλάσσονται πολιτικά στο πέρασμα του χρόνου ανακαλύπτοντας τις «χαρές» της προσωπικής «αποκατάστασης». Τα «δίδακτρα» ήταν -δυστυχώς- πανάκριβα, αλλά πήραμε το μάθημά μας! Για τις μάχες που έρχονται...

Πηγή: **redtopia.gr**

Σημειώσεις: **(1)**

Η σχετική ανακοίνωση του σωματείου:

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ
ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Τώρα που τελείωσαν οι εκλογές του Σωματείου εργαζομένων του Δήμου είναι σημαντικό, να καταγγελθεί η εμπλοκή της Δημοτικής Αρχής στις εκλογές των εργαζομένων και επειδή το θέμα της εμπλοκής των δημοτικών αρχών σε εκλογές των εργαζομένων μας αφορά όλους η καταγγελία πρέπει να γίνει από μια συλλογική και όχι από μια παραταξιακή σκοπιά.

Συγκεκριμένα στις 12/12/17 η αντιδήμαρχος Κα Παπαλουκά θέλησε να ακούσει τις απόψεις των σχολικών καθαριστριών και των σχολικών φυλάκων του Δήμου και για αυτό τους κάλεσε σε υπηρεσιακή συνάντηση στο Δημοτικό κατάστημα της οδού Ραιδεστού. Κατά την διάρκεια της συνάντησης άνοιξε η πόρτα και πολυμελής αντιπροσωπεία υποψηφίων της παράταξης Ανεξάρτητος Συνδυασμός Εργαζομένων έγινε δεκτή και άρχισε παρουσία της Κας Αντιδημάρχου να κάνει προεκλογικό αγώνα. Να σημειώσουμε 2 χαρακτηριστικά στοιχεία 1) Η συγκεκριμένη παράταξη δεν είχε επισκεφτεί κανένα σχολείο σε όλη την διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας, άρα τους προσφέρθηκε η δυνατότητα να βρουν όλους τους συναδέλφους μαζεμένους 2) Η Κα Αντιδήμαρχος παρέμεινε και άκουγε τις τοποθετήσεις των υποψηφίων της ΑΣΕ οι οποίοι άφηναν και προσωπικές αιχμές κατά υποψηφίων άλλων παρατάξεων.

Λίγες μέρες πριν (σε αντίθεση με την Κα Αντιδήμαρχο) ο Κος Δήμαρχος δεν δέχτηκε να συμμετέχει ο επικεφαλής της ΔΑΣ-ΟΤΑ (παρότι έχει και άλλη συνδικαλιστική ιδιότητα πέρα από υποψήφιος), σε συνάντηση με θέμα την παράταση των συμβάσεων με εργαζόμενους συμβασιούχους του νεκροταφείου. Η προσχηματική δικαιολογία που χρησιμοποίησε ο Κος Δήμαρχος είναι ότι δεν ήθελε να τον κατηγορήσουν ότι σιγοντάρει κανέναν στις εκλογές του Σωματείου!!!

2 μέτρα και 2 σταθμά λοιπόν με τα συμπεράσματα δικά σας.

Με την καταγγελία αυτή θέλουμε να στείλουμε ένα μήνυμα σε αυτή και σε κάθε μελλοντική δημοτική αρχή, ότι οι εποχές που οι δήμαρχοι και οι δημοτικές αρχές "έφτιαχναν" τα ψηφοδέλτια και τους υποψηφίους στα γραφεία τους, έχει περάσει ανεπιστρεπτί.